

УДК 37.04+373+796

Ігнатенко С. О.

ДИТЯЧИЙ ФІТНЕС: ШЛЯХ ДО ЗДОРОВОГО СПОСОБУ ЖИТТЯ ІЗ ЗАДОВОЛЕННЯМ

Проблематика гармонійного розвитку молодого покоління досі залишається гострим питанням загального виховання дітей починаючи з раннього дитинства. Актуальною вона лишається як для батьків, так і для педагогів, психологів та лікарів. Інтенсивні темпи соціально-економічного розвитку держави висувають високі вимоги до сфери збереження та зміцнення здоров'я дитячого та підліткового населення країни, їхнього інтелектуального розвитку та соціальної адаптації.

У сучасних батьків є розуміння того, що фізичний розвиток та активність для дитини не менш важливі за навички письма, читання та інтелектуальний розвиток. Більше того, дуже часто фізична активність є невід'ємним фундаментом для подальшого розвитку дитини в інших напрямках. Для повноцінного функціонування молодого організму дуже важливе своєчасне формування постави, рухових навичок та умінь, м'язової сили та координації рухів.

Одним із засобів гармонійного поєднання "цікавого та корисного" та реалізації зазначених потреб, на нашу думку, є дитячий фітнес.

Метою цієї роботи стала необхідність обґрунтування системи дитячого фітнесу як засобу реалізації освітніх завдань з позиції методичних рекомендацій для студентів факультетів фізичного виховання та фахівців цієї галузі.

Ключові слова: дитячий фітнес, підлітки, вікові особливості, психоемоційний стан, дошкільники.

Проблематика гармонійного розвитку молодого покоління досі залишається гострим питанням загального виховання дітей починаючи з раннього дитинства. Актуальною вона лишається як для батьків, так і для педагогів, психологів та лікарів. Інтенсивні темпи соціально-економічного розвитку держави висувають високі вимоги до сфери збереження та зміцнення здоров'я дитячого та підліткового населення країни, їхнього інтелектуального розвитку та соціальної адаптації.

За останні 10–15 років суттєво змінилися погляди на виховання та розвиток дітей, змінилися інтереси дітей, їхні погляди на ігри та зацікавленість у різних сферах діяльності. Тенденція сучасного виховання спрямована на підтримку природних бажань дитини та її захопленість. Більшість батьків прагнуть дати своїй дитині найкраще вже змалечку. Основну увагу дорослі звертають насамперед на популярні системи раннього розвитку, що сприяють формуванню дрібної моторики, логічного мислення, пізнання довколишнього середовища.

Однак усе більше батьків починають зосереджуватися на тому, що у гонці за інтелектуальним розвитком у дітей відзначається дефіцит рухової активності. На рухливі ігри та прогулянки залишається все менше часу або дитина надає перевагу іншому виду діяльності на шкоду фізичній активності.

Практичний досвід показує, що прагнення до здорового способу життя та високого рівня фізичної працездатності знов набирає популярності серед дорослого населення. Але цього разу не лише стосовно себе, а вже і щодо своїх дітей. У сучасних батьків є розуміння того, що фізичний розвиток та активність для дитини не менш важливі за навички письма, читання та інтелектуальний розвиток. Більше того, дуже часто фізична активність є невід'ємним фундаментом для подальшого розвитку дитини в інших напрямках. Для повноцінного функціонування молодого організму дуже важливе своєчасне формування постави, ходи, рухових навичок та умінь, м'язової сили та координації рухів.

Одним із засобів гармонійного поєднання "цікавого та корисного" та реалізації зазначених потреб, на нашу думку, є дитячий фітнес.

Мета – необхідність обґрунтування системи дитячого фітнесу як засобу реалізації освітніх завдань з позиції методичних рекомендацій для студентів факультетів фізичного виховання та фахівців цієї галузі.

Для цього нами поставлено такі завдання:

1. Охарактеризувати напрям "дитячий фітнес" та визначити його місце у загальній системі фізичної культури.

2. Проаналізувати практичний досвід діючих інструкторів дитячого фітнесу.

3. Охарактеризувати принципи побудови занять дитячим фітнесом.

4. Виділити вікові та медичні групи для занять за напрямом "дитячий фітнес".

Перед тим, як дати визначення "дитячому фітнесу", згадаємо, що таке фітнес у цілому у звичному розумінні цього поняття. Загальний термін "фітнес" походить від англ. fitness, від дієслова "to fit" – відповідати, бути в гарній формі. Головною відмінністю фітнесу від загальної системи фізичної культури та спорту є включення до нього майже всіх видів рухової активності, контролю харчування та постійного моніторингу функціонального стану організму за допомогою тестувань. За твердженням фахівців, фітнес – це спосіб життя, який допомагає підтримувати своє тіло на високому функціональному рівні. Дитячий фітнес, своєю чергою, є одним з багатьох похідних напрямів фітнесу та має низку характерних особливостей. Дитячий фітнес – це симбіоз гімнастики, аеробіки, йоги, хореографії та загально-розвивальних вправ.

Метою дитячого фітнесу є виховання любові до здорового способу життя, збереження та зміцнення здоров'я дитини та її гармонійний розвиток.

Відмінність дитячого фітнесу від фізичної культури в школі або спортивної секції перш за все полягає в індивідуально підібраній програмі занять на основі обов'язкового попереднього тестування, віку дитини та рівня її фізичної підготовленості. Заняття проходять в ігровій формі, розвивають основні фізичні якості та сприяють емоційному розвантаженню. На заняттях фітнесом не відбувається оцінювання фізичних можливостей дитини, йому не ставляться бали за виконане завдання. Саме тому такі тренування укріплюють відчуття впевненості в собі. При цьому фітнес не є спортом, позаяк не передбачає виснажливі професійні заняття, що спрямовані на досягнення кращих результатів.

Аналізуючи вищесказане, можна зробити висновок, що дитячий фітнес – це система додаткових занять фізичними вправами різної спрямованості, що має загальнооздоровчий, тонізуючий вплив на організм дитини.

Практичний досвід організації роботи дитячих фітнес-клубів, опитування і бесіди з батьками дають нам змогу говорити про те, що знову набирає силу прагнення до здорового способу життя, у батьків є розуміння, що діти мусять не тільки вміти читати, писати і все на світі знати, але і володіти хорошими фізичними кондиціями. Для них важливо, щоб у дітей своєчасно формувалися рухові навички та вміння, правильна постава і хода, м'язова сила і координація рухів.

Натепер термін або поняття “дитячий фітнес” широко увійшло в побут фахівців, що працюють з дітьми та використовують сучасні оздоровчі технології як в освітніх закладах загальної та додаткової освіти, так і в системі фітнес-клубів і клубів за місцем проживання.

Програми “дитячого фітнесу” охоплюють дітей від 3 до 16 років. Однак зараз усе частіше фізкультурно-оздоровчі заняття починають проводитися з дітьми раннього віку від 8 місяців. Найчастіше такі заняття об'єднуються загальною назвою “Baby fitness” [3].

Що вкладається в поняття “Baby fitness”?

- це напрям у фітнес-індустрії;
- це програма з дитячого фітнесу;
- це фітнес для дітей до 3 років;
- це фізкультурно-оздоровчі та розвиваючі заняття для дітей раннього віку, спрямовані на розвиток фізичних і психічних якостей дитини відповідно до вікових особливостей.
- це “РОЗВИТОК ЧЕРЕЗ РУХ”.

Для успішної організації та управління процесом навчання і виховання важливо правильно розділити дітей на вікові групи. У клубах дітей раннього віку частіше розподіляють так: від 8 місяців до 1 року; від 1 року до 1,5 року; від 1,5 року до 2 років; від 2 до 3 років.

Такий поділ на групи для проведення занять пов'язаний з особливостями вікового розвитку, формування рухової, емоційно-вольової та інтелектуальної сфери дитини.

Для цієї вікової категорії оптимальним навантаженням є 2 заняття на тиждень. Для вікової групи від 2 до 3 років пропонується проводити регулярні заняття 9 місяців на рік, позаяк діти цього віку часто призупиняють відвідування клубу в літню пору року.

Нижче представлено розподіл занять у кожній виділеній віковій групі:

- 8 місяців–1 рік – 32 заняття;
- 1 рік–1,5 року – 48 занять;
- 1,5 року–2 роки – 48 занять;
- 2–3 роки – 72 заняття.

У програмі для підбору адекватних засобів і змісту занять умовно виділяються чотири основні види розвитку дітей раннього віку: розвиток рухової активності, сенсорний розвиток, мовленнєвий розвиток і розвиток дрібної моторики. На кожному занятті приділяється увага кожному з них.

До 8 місяців у здорової дитини вже сформований зрозумілий мамі режим дня: період активного неспання збільшується до 4–5 годин.

Здорова дитина до цього віку сама може не тільки сидати і сидіти, вона досить швидко повзає, встає біля опори, а значить, виникає потреба в спеціальному безпечному довкіллі для нормальної рухової активності.

Інструктор пропонує дитині виконати частину вправ активно, а не пасивно за допомогою мами. Це сприяє розвитку самостійності дитини. А також дає змогу оцінювати досягнення дитини в цьому віці [3].

Аналізуючи практичний досвід фахівців дитячої фітнес-індустрії, можна зробити висновок, що потреба в спеціально-організованому фізичному навантаженні виникає з раннього дитинства, а наявні натепер програми можуть цілком задовольнити ці потреби.

Основними принципами побудови занять дитячим фітнесом є індивідуальний підхід, врахування як фізичних, так і психічних процесів, що властиві певному віковому періоду.

Особливістю розвитку опорно-рухового апарату в період дошкільного віку є гнучкість кістково-суглобового апарату і еластичність м'язів. Фізіологічні вигини нестійкі, кістки і суглоби легко піддаються деформації під впливом несприятливих чинників. Еластичність і гнучкість дитячої кістки можуть стати причиною травм кінцівок і хребта. У дітей п'яти–семи років спостерігається і незавершеність будови стопи. У зв'язку з цим необхідно попереджати появу у дитини плоскостопості.

Саме на цей час випадають сенситивні періоди розвитку дитини – сенсорного, рухового, мовленнєвого, соціального, формування елементів математичних уявлень. У цьому віці зростає пізнавальна активність.

Відбувається інтенсивний розвиток мови. Малюки в цьому віці починають виконувати дії за словесною інструкцією, також здатні засвоювати знання на основі пояснень, але тільки у разі опори на чіткі наочні уявлення. Значення сенсорного розвитку в цьому віці величезна. Малюк вчиться використовувати свої почуття під час вивчення навколишнього світу. Основний вид діяльності в цьому віці – гра.

На період дошкільного віку припадають одразу дві психологічні вікові кризи: криза трьох років і криза дошкільника. Кризу трьох років психологи відносять до числа гострих – дитина справді важко керована, її поведінка майже не піддається корекції. Але це норма в розвитку будь-якого малюка і якщо криза трьох років протікає мляво, психологи говорять про затримку розвитку вольових сторін особистості.

Заняття для дітей 3–6 років мають проходити в ігровій формі. Це можуть бути як фітнес-заняття, спрямовані на розвиток основних рухових якостей і профілактику плоскостопості, так і розвиваючі заняття, спрямовані на розвиток уваги, логіки, уваги, творчих здібностей, дрібної моторики та мовлення дитини [2].

Вік від 7 до 11 років є найбільш сприятливим періодом для розвитку швидкісних здібностей як у хлопчиків, так і у дівчат. Цей віковий період особливо піддається цілеспрямованому спортивному тренуванню.

У цьому віці діти дуже рухливі, енергійні, активні. Їм подобається брати участь у груповій діяльності і в іграх. Триває подальший розвиток мови: збільшується і збагачується словниковий склад, дитина освоює правильну літературну мову. Увага у молодших школярів мимовільна.

Діти цього віку легко відволікаються на будь-який зовнішній подразник, який заважає процесу навчання. Здатність концентрації розвинена не досить. Діти ще не здатні довго утримувати увагу на одному і тому ж об'єкті. Напружена і зосереджена увага швидко приводить до втоми. Пам'ять у молодших школярів має наочно-образний характер: діти краще запам'ятовують зовнішні особливості предметів, що вивчаються, ніж їхню логічну смислову сутність. У цьому віці основним є наочний метод навчання.

Удосконалюється нервова система. Однак спостерігається дисгармонія у фізичному розвитку, він явно випереджає нерво-психічний розвиток дитини. Це позначається на нервовій системі дитини, провокуючи її тимчасове ослаблення, що проявляється в підвищеній втомлюваності, неспокої, підвищеній потребі в рухах. На періоди молодшого і середнього шкільного віку припадають дві психологічні кризи: криза 7 років і криза 11–12 років.

Період молодшого шкільного віку відповідає періоду другого округлення. Сповільнюється зростання і помітно збільшується вага дитини. Всі тканини дитячого організму перебувають у стані зростання. Йде інтенсивний розвиток м'язової системи. З розвитком дрібних м'язів кисті з'являється здатність виконувати тонкі рухи, завдяки чому дитина опановує навички швидкого письма.

Однак м'язи в молодшому шкільному віці ще слабкі, особливо м'язи спини, і не здатні довго підтримувати тіло в правильному положенні, що призводить до порушення постави. Кістки скелета, особливо хребта, відрізняються великою піддатливістю до зовнішніх впливів, тому в результаті тривалих статичних напружень у молодших школярів часто спостерігається викривлення хребта. На щастя, в цьому віці, якщо не йдеться про вроджені порушення, викривлення хребта ще є поправним за допомогою спеціальних вправ і контролю за поставою дитини.

Підлітковий вік – це певний перехідний період між дитинством і дорослістю. Підліток ще не дорослий, але вже і не дитина. Це час швидких змін. Причому зміни ці можна помітити і у фізичному, і у психологічному стані підлітка. Період статевого дозрівання збігається з підлітковим віком і є його основною відмінною рисою. У першій половині пубертатного періоду зростання тіла активно прискорюється, а закінчується із завершенням статевого дозрівання [1].

У період статевого дозрівання багато органів і систем розвиваються особливо інтенсивно. Це відноситься до скелету, м'язів, серця, легень, печінки, нирок і системи кровообігу. Часто підлітки відчувають неприємні відчуття в ділянці серця (прискорене серцебиття, болі, відчуття здавлювання в області грудної клітини), також вони можуть страждати підвищеною стомлюваністю і схильністю до непритомних станів. Ця особливість діяльності серця і судин пов'язана зі зміною гормонального статусу і нервової системи. Відбувається інтенсивний ріст серця, збільшується обсяг його порожнин.

Завершується формування кісткової тканини. Для нормального росту кісток скелета необхідна підтримка позитивного рівня кальцієвого обміну, саме тому підліток має отримувати більш значну кількість кальцію, ніж дорослий і дитина. Обмін кальцію в організмі підлітка залежить від функціонального стану органів і систем, з якими пов'язані надходження і виділення цього мінералу з організму.

Брак кальцію, а також вітаміну D може відобразитися на силових можливостях м'язів. У підлітковому періоді кісткова тканина чутлива до впливу різних чинників, тому дуже високий ризик формування специфічної для підліткового віку патології кісткової тканини – остеохондропатій, а також деформацій хребта і грудної клітини.

Характерною особливістю для системи органів дихання є інтенсивний розвиток грудної клітини, дихальних м'язів, зростання легень. Дихання підлітків, на відміну від дихання дітей, стає глибшим і рідшим. Встановлюється статевої відмінності в типі дихання (у юнаків – черевний, у дівчат – грудний).

Для підліткового періоду характерні інтенсивний ріст і розвиток м'язової системи, особливо наприкінці пубертатного періоду, коли за 2–3 роки маса м'язів збільшується на 12 %. У підлітків стомлення працюючих м'язів настає швидше, ніж у дорослих. Однак відновлення проходить швидше завдяки більш швидкому обміну речовин і тому, що кисень доставляється до м'язів набагато швидше, ніж у дорослих.

На тлі швидкого зростання може відставати розвиток координації рухів, позаяк інтенсивне зростання скелета, що досягає 4–7 см за рік, випереджає розвиток мускулатури. Все це призводить до певної непропорційності тіла, тому підлітки виглядають незграбними, неповороткими.

Характерною рисою підліткового віку є емоційна нестійкість, яка проявляється в збудливості, частих змінах настрою, нерівноваженості. На цей період припадає одна з найскладніших психологічних криз – криза підліткового віку.

“Правильна” поведінка вчорашньої дитини раптом змінюється “неправильною” поведінкою підлітка. Людина, яка дорослішає, намагається чинити всупереч тому, що наказують правила або пропонують дорослі. Це перехідний період від опікуваного дорослими дитинства до самостійності.

Підліток хоче і вимагає, щоб і дорослі й однолітки ставилися до нього не як до маленького, а як до дорослого. У психологічній літературі цей етап називають етапом “другого перерізання пуповини”. Дитина відокремлюється від батьків і йде у свій світ – світ однолітків. Внутрішній конфлікт, який відчуває підліток у період кризи, полягає в тому, що він жадає швидше попрощатися з дитинством і водночас відчуває, що ще не готовий попрощатися з відсутністю відповідальності.

Тренування підлітків у жодному разі не має бути скороченою програмою тренування дорослої людини! Під час розробки тренувальної програми для підлітків необхідно враховувати психологічні й анатомо-фізіологічні особливості цього вікового періоду [1].

Отже, можна зробити висновок, що одне з головних завдань дитячого фітнесу – створення сприятливого емоційного фону для занять – нерозривно пов’язане з психоемоційними процесами, що протікають в організмі дитини певного віку, врахування яких є базою для побудови оптимальної фітнес-програми.

Розподіл на вікові групи у дитячому фітнесі відрізняється підвищеною точністю і розподіляє дітей за їхніми фізіологічними та психологічними потребами. Ще однією особливістю дитячого фітнесу є відсутність відокремлених медичних груп. Рекомендації щодо підбору занять виходять від наявності протипоказань. Якщо вони є, то з переліку наявних програм виключаються ті, що можуть бути небезпечними для дитини, та все одно залишається місце для самостійного вибору дитиною із запропонованих програм.

Використана література:

1. Гущина Н. В. Эффективность применения нестандартного оборудования на уроках физической культуры с учащимися шестых классов // Педагогико-психологические и медико-биологические проблемы физической культуры и спорта. – 2012. – № 4(25).
2. Козлова И. П. Проблема поиска новых форм и видов оздоровительной деятельности, направленных на укрепление здоровья дошкольников // Наука и образование сегодня. – 2018. – № 2(25).
3. Левченкова Т. В. Технология проведения занятий по программе “Детский фитнес” с детьми раннего возраста // Вестник Адыгейского государственного университета. Серия 3 : Педагогика и психология. – 2013. – № 3(123).

References:

1. Gushchina N. V. Effektivnost' primeneniya nestandardnogo oborudovaniya na urokah fizicheskoy kul'tury s uchashchimisya shestyh klassov // Pedagogiko-psihologicheskie i mediko-biologicheskie problemy fizicheskoy kul'tury i sporta. – 2012. – № 4(25).
2. Kozlova I. P. Problema poiska novykh form i vidov ozdorovitel'noj deyatel'nosti, napravlennykh na ukreplenie zdorov'ya doshkol'nikov // Nauka i obrazovanie segodnya. 2018. № 2 (25).
3. Levchenkova T. V. Tekhnologiya provedeniya zanyatij po programme “Detskij fitnes” s det'mi rannego vozrasta // Vestnik Aдыgejskogo gosudarstvennogo universiteta. Seriya 3 : Pedagogika i psihologiya. – 2013. – № 3(123).

Игнатенко С. А. Детский фитнес: путь к здоровому образу жизни с удовольствием

Проблематика гармоничного развития подрастающего поколения до сих пор остается острым вопросом общего воспитания детей начиная с раннего детства. Актуальной она остается как для родителей, так и для педагогов, психологов и врачей. Интенсивные темпы социально-экономического развития государства предъявляют высокие требования к сфере сохранения и укрепления здоровья детского и подросткового населения страны, их интеллектуального развития и социальной адаптации.

Для полноценного функционирования растущего организма очень важно своевременное формирование осанки, двигательных навыков и умений, мышечной силы и координации движений.

Одним из средств гармоничного сочетания “интересного и полезного” и реализации указанных потребностей, по нашему мнению, является детский фитнес.

Целью данной работы стала необходимость обоснования системы детского фитнеса как средства реализации образовательных задач с позиции методических рекомендаций для студентов факультетов физического воспитания и специалистов этой отрасли.

Ключевые слова: *детский фитнес, подростки, возрастные особенности, психоэмоциональное состояние, дошкольники.*

Ignatenko S. A. Children's fitness: the path to a healthy lifestyle with pleasure

The issue of harmonious development of the younger generation still remains an acute question of the general upbringing of children from early childhood. It remains relevant for both parents and teachers, psychologists and doctors. The intensive pace

of social and economic development of the state places high demands on the sphere of preserving and strengthening the health of children and adolescents in the country, their intellectual development and social adaptation.

For the full functioning of the growing body is very important timely formation of posture, motor skills and abilities, muscle strength and coordination of movements.

One of the means of harmonious combination of "interesting and useful" and the implementation of these needs, in our opinion, is children's fitness.

The aim of this work was the need to justify the children's fitness system as a means of implementing educational tasks from the perspective of methodological recommendations for students of physical education faculties and specialists in this industry.

Key words: *children's fitness, adolescents, age characteristics, psycho-emotional state, preschoolers.*

УДК 37.013

Ілляхова М. В.

ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНИЙ АСПЕКТ ФОРМУВАННЯ КРЕАТИВНОЇ МОДЕЛІ ОСВІТИ

У статті досліджено концептуальні основи становлення креативної моделі освіти з позицій синергетичного, діалектичного і дискурсивного підходів. На основі теоретико-методологічного аналізу проявів креативної активності особистості в культурі визначено характерні ознаки споглядальної, операційної, інноваційної і креативної освітніх моделей. Доведено, ізоморфність освіти і культури, що передбачає відповідність ознак освітніх моделей характеристикам актуальної культури. Встановлено, що креативна модель освіти має відображати фундаментальні ознаки інформаційного суспільства і коеволюційний тип відносин у системі "людина-світ". Ця модель має стати когерентним освітнім середовищем, що не лише задовольняє запит суспільства на інноваційність, а й забезпечує самодетермінацію освітньої діяльності, розвиток умінь людини контролювати трансфер домінант власної креативної активності, усвідомлення можливостей професійної і життєво- особистісної системи, вміння визначати "еволюційний тренд".

Ключові слова: *інновація, креативна модель освіти, креативна активність, самодетермінація, саморозвиток.*

Сучасне наукове знання, нові тенденції розвитку інфосвіту, прискорений розвиток інновацій поступово руйнують стійкі стереотипи епохи модерну. Сучасність залучає нас до нової нормативності, організації мисленнєвої діяльності та веде за межі стандартизації, синхронізації, лінійності. Сучасний світ вимагає від нас ініціативності, креативності, інноваційності, щоразу загострюючи конфлікт між догматичністю нашого мислення та невпинно зростаючими хвилями нових викликів. Але досі пріоритетною залишається репродуктивна, класична модель освіти, що задовольняє третій рівень психіки особистості (А. Леонтьєв) – інтелектуальний, але залишає поза активізацією рівень креативної діяльності. Також у сучасних процесах диверсифікації, технологізації пізнавальної діяльності прискорюються темпи збільшення обсягу знань і кількості дисциплін. Неоднорідна, непередбачувана соціальність вимагає від людини щоразу розширювати стратегії власної поведінки, створювати альтернативні діяльнісні практики, коли ж архітектоніка педагогічного процесу переважно заснована на бінарності класичної логіки "або-або", яка закрита для можливостей створення варіативних нелінійних праксіологічних сценаріїв. Відповідно, має бути сформована сучасна, креативна модель освіти, яка б відповідала методологічним настановам нелінійної парадигми, принципам постмодерного суспільства і ринковим засадам інноваційного типу економіки.

Осмислення динаміки освітніх систем і формування моделей освіти у сучасній педагогіці та освітології вирішується з позиції різних підходів. Зокрема, формування гуманістичного підходу в освіті відображено у дослідженнях В. Андрущенко, Г. Балла, Б. Бім-Бада, Г. Волета, І. Зязюна, В. Кременя, В. Лугового, З. Паттерсона та інших. З точки зору культурологічного підходу проблеми освіти вирішували В. Астахова, О. Газман, О. Іванов, Н. Крилова та інші. Герменевтичні аспекти освіти були в центрі уваги А. Закірова, В. Зінченка, Ю. Сенько, І. Суліми та інших. У межах аксіологічного підходу проблеми освіти досліджують В. Караковський, А. Кір'якова, І. Котова, Є. Шиянов, Є. Ямбург та інші. З позицій синергетики проблеми освіти досліджено у працях О. Астафьєва, Л. Бевзенка, В. Буданова, І. Добронравова, В. Ільїна, Н. Кочубєя, В. Лутай, В. Скотного.

Теоретико-методологічний аналіз творчого характеру педагогічної діяльності представлено у дослідженнях Д. Вількеєва, М. Кашапова, Т. Кісельова, О. Корнеєва, Ю. Корнілова, В. Сластьоніна та інших. Зміст, структура, ознаки педагогічної креативності представлено у розвідках О. Антонова, О. Дунаєва, В. Кан-Калик, Л. Петришин та інших дослідників. Завдяки дослідженням вітчизняних і зарубіжних науковців визначено фундаментальні характеристики, принципи, методологічні підходи у формуванні освітніх систем і парадигм. Проте системний аналіз методологічних і практичних аспектів креативної моделі освіти, механізми, стратегія її становлення досі залишаються без належного комплексного дослідження. Відповідно, мета статті – виявлення концептуальних основ становлення креативної моделі освіти.